

# קולנוע

## שחקנים

### מלאכית מג'נער

#### קלי מקגיליס בווונציה

#### בדרך לטוקיו, נזכרת בישראל

מפיטר ויר ועד אורי ברכש, הכל סכורים שהיא מקסימה. אלן רורוף, שהעסיק אותה בסרטו החדש זיוון משמייים (או כתירגום מילולי: 'נעשה כג'נער') הכריז שהיא לא רק אחת השחקניות הטובות ביותר והמעניינות ביותר שיש היום לכד האמריקאי, אלא כאשר חשב שמישהי צריכה לשחק את הטוהר בכבודו ובעצמו, הרי זו קלי מקגיליס.

בישראל זכו להכיר אותה במשך חמישה חודשים. לפני שבוע אפשר היה לפגוש אותה בווונציה, כשסיפרה לכל מי שרצה לדעת על השנה האחרונה בחייה, שאת רובה בילתה בישראל.

"הקשתי לכך חמישה חודשים מחיי, אולי



קלי מקגיליס נעשיתה בשמיים

הזמן הארוך ביותר שעברתי אירפם על סרט אחר, סיפרה קלי. ואומנם, לשחקנית קולנוע זו וקופה ארוכה מאוד. ובהתחשב בכובדה שלפני ואחרי החולמים היא מלאה עבודה ותחומה על חושים אין ספור, זה באמת מאמץ-עבודה יוצא-רופן.

עתה, אחרי השלמת זיוון משמייים, עם כן-הזוג המקסים ביותר שאפשר למצוא על הבד האמריקאי, ריקאי, טימותי האטון, יצאה קלי לפאריס, שם תחווה בעותק הסופי של החולמים, ברכם המ' שותפת לפסטיבל טוקיו, שיציג את ברכש אחרי נסיון נעים שהיה לו עם מאחורי הסורגים.

קלי תחזור משם הביתה, כדי להיכנס ישר לחזרות על סרט חדש עם הבימאי הקנדי טד קוצ'ף. בקושי יהיה לי זמן להשתחרר לחתונת אחותי, אף שהייתי רוצה מאוד לחזור לישראל להצגת הבכורה של החולמים."

## תדרוך

### חובה לראות:

**תליאביב:** ימי הרדיו, דר ספריינלוב, נרדפי החוק, בית האמצים, התחום מעבר לפינה, **ירושלים:** בלז לחופש הגדול, לא עם זין, ימי הרדיו, הארוחה שלי עם אנדרה, שיחות מלוכלכות.

**ח'פה:** בלז לחופש הגדול, לא עם זין, החנות מעבר לפינה.

### תליאביב

\*\*\* **החנות מעבר לפינה:** (תכלת, ארה"ב) — מי מעז להחמיץ את ארנסט ליו" ביטש? סרטים כאלה לא עושים עוד. ג'יימס סטיוארט כזבן מכושר ומרץ, כסיפור-אהבה פשוט שחופך לפינה בזכות ליוביטש.

\*\*\* **נרדפי החוק** (לב, ארה"ב) — ג'ים ג'ארמו במצחיקון על מפסידנים מיקצועיים המ' גלים את אמריקה האחרת, כנודרים על פני ביצות לואיזנה.

\*\*\* **בין האמצים** (מוסיון, ארצות-הברית) — המיקצוענית והמתחכמת ביותר בין זמרות הפופ ואמניות הידיאוי-קליפ, בהופעה מהירה, המאחרת את האלמנטים הוויזואליים והמוסיקליים בצורה מרהימה בשלמותה.

ענדה פיינר

## שטן קטן

### ומיוחס

המכשפות מאיסטוויק (נת) — תל'אביב, ארצות-הברית) — אהבה רבה לנשים אין בסרט הזה, ואם יש, היא מהולה במחך ובאימה מן הכוח המאני שלהן. כביכול, אין מנוס מן המסקנה הזאת, מעצם העובדה שכל מי שעשה כאן במלאכה, ממחבר הרומאן שעליו מבוסס הסרט, ג'ון אפדייק, ועד לבימאי, האוסטרלי ג'ורג' מילר, כולם גברים.

מעשה בשלוש נשים נאות מאוד וגלמודות מאוד, שגרות באחת מעיירות השדה הבורגניות, האופייניות כל-כך לסיפורי אפדייק, אחת עקרה, השניה יולדת יותר מדי, שתיהן נעזבו על-ידי בעליהן בשל סיבות אלה, ואילו השלישית פשוט כבר קברה את הבעל שהיה לה. הן ידידות טובות, נפגשות פעם בשבוע, שותות משקה, משחקות קלפים ומפליגות בהזיות על הגבר האידיאלי.

יוס בהיר אחד, מרוב הזיות, מופיע הגבר במקום. שמו דאריל ואן-הורן (אם תרצו, דאריל בעל-הקרון) והוא אכן נראה כפי שהוא מכלה עצמו: שטן קטן ומיוחס. הוא נהנה גם מאמצעים בלתי-מוגבלים כדי לספק לשלוש הגברות את כל אשר הפנה נפשו, החל מכלי-מישגל מיוחד במינו, וכלה בטידה מפוארת מלאה בכל טוב מכל הסוגים. למען הוא גם עושה כשפים, עוצר כדורי-טיניס באמצע מעופם, ועוד תעלולים מן הסוג הזה.

העצירה כולה נזקקת לשמע ההוללות שמתרחשת. לפי השמועה, בטידה, הגברות עצמן פורחות כשושנים, אבל



ג'ק ניקולסון: שטניות מלאת חדווה

מרגישות שעוד מעט יושלכו מתוך קהל בנות-מינו, הבוחל בהפקרות, ובסופו של דבר הן מחליטות לפטור עצמן מן הנוכחות המזיקה באותה הדרך שגרמו להופעתה: בעזרת כשפים.

כל זה מאוד משעשע בפרקים מסויימים, קצת מוגזם ברגעים אחרים, בעיקר בסצנות-הקאה מונומנטליות שצריכות להת-חרות עם טעם החיים. להקת הקולנוע הבריטי של מונטי פייטון.

## כל רגע -

### הפתעה

בייבי אריזונה (סיון) — תל'אביב, ארצות-הברית) — האחים יואל ואיתן כהן, שולמוט ששם וחזותם אינם ישראלים כלל, חוזרים במחווה נוסף לקולנוע האמריקאי על כל הז'אנרים שלו, הפעם הם החליטו שסבירות התסריט חשובה פחות, לא כמו בחרטום לרציחות פשוטות, ולכן יכלו לכלול בתוך הסרט עוד יותר אסקולות ורמזים מן העבר.

גיבור הסרט הוא אסיר צנוע ורגיש, שנישא לשוטרת קטנה וגמרצת. כאשר אינס יכולים להביא ילד לעולם, למרות מאמציהם הקדחתניים, הם מחליטים לקחת להם אחד מתוך חמישיה שנולדה לסוחר-דהיטים עשיר, שהרי ממילא אינו צריך כל-כך הרבה מכל דבר.

החטיפה מסעירה, כמובן, את כל המדינה, מישטרה ובריונים מבקשי-כופר יוצאים לחפש את התינוק הנעלם, ובניתיים גם שניים מחבריו של הגיבור נמלטים מן הכלא ובאים לחפש מיסטר בביתו, לצד עריסת-התינוק.

אם כל זה נשמע מבובל ומטורף, זה עוד כלום בהשוואה לסרט אשר מצליח להפוך כל פעולה, כל תנועה וכל מישפט, להתחכמות חדשה, למען האמת, האחים כהן חיים כאן רק בזכות כישוריהם המצאה העשיר שלהם, המספק הפתעה מדי רגע, קד קידות לסירטי בתי-סוהר מצד אחד, למערבונים מצד שני, לסירטי פשע מצד שלישי, למדע בדיוני, לסירטי דרך, ועוד ועוד וכוד, שלא לדבר על סאטירה של פירסומת בטלוויזיה



ניקולאס קייג' והולי האנטר: צעיר ומוכשר

והארה סרקאסטית של בית המישפחה האמריקאי הממוצע, אילו היה לצופה זמן לעצור לרגע בכל המירוץ המטורף הזה ולשאול עצמו על מה בדיוק הסרט, יתכן מאוד שהיה מתאכזב לא מעט, יש אומנם ביקורת חברתית סרקאסטית על מוסר כפול ועל אי-צדק מעמדי, אבל כל זה חולף במהירות של 120 קילומטר לשעה, הדמויות שטוחות גם כשהן מבדרות מאוד, אך, ניקולאס קייג' הצעיר מעניק עומק מפתיע לדמות האסיר.

## נעים

### וללא מאמץ

המישפחה (לב, תל'אביב, איטליה) — הבימאי האיטלקי סקולה משוגע לאתגרים, מי שזוכר את '01' מיוחד, פאסינה ד'אמורה או הנשף ודיע למה הכוונה, האתגר הפעם הוא לעשות סאנה מישפחתית גדולה, הנפרשת על פני 80 שנה, ובכל זאת לא להוציא את מצלמתו אפילו פעם אחת מן הדירה של המישפחה אשר את תולדותיה הוא מספר.

הסרט מתחיל ונגמר במסיבה, בהתחלה, חוגגים בואו של תינוק חדש לעולם, בסוף, חוגגים את יום-ההולדת ה-80 של אותו תינוק, בשני המקרים, כל בני-המשפחה מסובים מסביב לפאטריארך, הדמות המשררה מרות רוחנית על כל צאצאיו, בין שתי הנקודות הללו מדלג הסרט בקפיצות של כעשר שנים מדי פעם, כדי להמחיש את אורח חייה של מישפחה בורגנית בינונית, במהלך המאה הזאת באיטליה.

הסרט מלא וגדוש הארות אישיות, חלקן מבריקות מאוד, על התפתחות הדמויות השונות, בין אם מדובר בשלוש הדורות, בתולדות מזדקנות שאינן מוסקות לרכל ולהתקוטט ביניהן, בעוזרת-הבית שהופכת לסוחרת מצליחה ועוזרת אפילו לאדונים-לשעבר בשלב מסויים ואחר-כך פושטת רגל ונוסעת לאמריקה, או להבדיל, שיעורי-המוסר הראשונים של הילדים, החיזורים הראשונים, העימותים עם הדוד הפאשיסט, ועוד כיוצא בזה.

אין ספק שמדובר בסרט שנעים מאוד לצפות בו, סרט שחולף



סטפאניה סאנדרלי: הארות אישיות

עליך בלי שום מאמץ, ויכול היה להימשך עוד כמה שעות מבלי להיראות ארוך מדי, זאת, בתנאי שהמדובר בצופה האוהב סאגות מן הסוג הזה, הופעתם של שחקנים כמו ויטוריו גאסמן, בתפקיד ראשי מרשים, פאני ארדן, כאהבת-הסרטים שלו, וסטפאניה סאנדרלי, כרעייתו החוקית, או מיליפ נוארה, בתפקיד קטן ומבריק, היא מהנה ביותר, בלי הרבה מאמץ, אפשר היה לפתח את כל העניין לסידרת טלוויזיה רבת-פרקים.